

BIC’TEN ÖNCE PARIS MANASTIRI

Kamyon gideceği yere varır varmaz Eugenio beni aşağı buyur etti.

Üç gün sonra dönüş yolculuğu için benimle tam bu noktada buluşacağını teyit etti.

Telefonumu çıkarıp geceyi geçireceğim yerin konumuna baktım. Mesafe 3,6 kilometreydi.

Ben de yürümeye koyuldum; olguları, olayları, beni oraya getiren tuhaf tesadüfler zincirini düşünüyor, paylaşımlı konaklama yerime varana kadar ara sıra beliren gülümsememi gizleyemiyordum.

Sonunda vardığımda bina gözüme alışılmadık göründü. Kilise, değirmen ve tarım deposu karışımı bir şeydi.

Ama Fransa’daydım. İtalyanlara acayip gelen şeyler orada çoğu zaman gayet doğal sayılır. En azından ben öyle sanıyordum.

Diyafona bastım. Zil sesi yerine bir çan sesi duydum; kiliselerde komünyon ayini sırasında çalınan cinsten.

Kısa boylu bir adam belirdi. Kel. Kara sakallı. Üstünde keşiş cübbesi.

Rezervasyon yaptırdığımı, parasını da internetten çoktan ödediğimi anlattım. Kimliğimi aldı, bilgileri kontrol etti, üç numaralı dolabın anahtarını uzattı, Wi-Fi şifresinin yazılı olduğu bir kâğıt verdi, sonra da bana ortak odaya kadar eşlik etti.

Yürürken beni Paris’e neyin getirdiğini sordu. “Kadınlar,” dedim.

Daha söyler söylemez bir şeyi gözden kaçırdığım hissine kapıldım. İyi ama neyi?

Önümde yürümeyi sürdürdü. Birkaç saniye sonra büyük bir kapıyı açıp beni içeri buyur etti.

Altmış ranzası, topu topu iki banyosu olan, depoyu andıran bir yere girdim. Kadınlar sağda. Erkekler solda.

1984’te İtalya’da askerliğimi yaparken bile buna uzaktan yakından benzer bir şey yaşamamıştım. Gördüğüm en büyük koğuşta yirmi kişi kalıyordu.

Oysa burada, iki bin yıl önceki meslektaşım bana bir mesaj daha göndermeye kararlı görünüyordu: “Frega, sen daha bir şey görmedin.”

Kendimi her milletten, her gelenekten insanın oluşturduğu bir pazar yerinin içinde buldum. Ortak oda değildi bu. Hostel değildi. Bambaşka bir şeydi.

İtalya’da böyle bir yer kamuoyunu ayağa kaldırır, adli soruşturmalara yol açar, günlerce haberlerden düşmezdi. Burada mı? Gayet normal. Fransa’ya hoş geldin.

Gelgelelim kurum Katolikti ve ben böyle bir şeyin nasıl var olabildiğini anlamak istiyordum.

Sonunda öğrendim: Burası bir Katolik tarikatının yönettiği dinî bir cemaate aitti; tarikatın kardinali, yerleşik kalıba uymayı reddettiği için vaktiyle Vatikan’ca aforoz edilmişti.

O da kendi sistemini kurmuştu.

Telefonumu Wi-Fi ağına bağladıktan sonra Chanel’den bir mesaj geldi. Sağ salim varıp varmadığımı, hangi otelde kaldığımı soruyor, adresi verirsem ertesi sabah randevumuz için beni bizzat gelip alacağını bildiriyordu.

Daha yeni vardığımı yazdım. Yolculuk fevkalade geçmişti. Otele gelince, incelik gösterip şoförlü bir araba tahsis etmişti, yani ertesi sabah ulaşımım hazırdı. Yine de teklifi için teşekkür ettim.

O akşam ortak salonda beklenmedik bir şey oldu. Hint kökenli bir grup insanla Brezilyalı bir başka grup aynı anda aynı müziği dinliyordu.

Dinledikçe daha tanıdık geliyordu. Sonra nedenini anladım. gillettenarrative.com’daydılar.

İki bin yıl önceki meslektaşımın bana göstermek istediği buydu. Ve bu beni mutlu etti.

Ertesi sabah üç kilometremi yürüdükten sonra Champs-Élysées yönüne giden metroya bindim ve saatinden epey önce vardım.

Girişin önünde durdum. Bir an, doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşündüm.

Cevap evetti. Çünkü kimseden para istemiyordum. Ve dünyayı dinlemekte özgürdüm.

Ferdinando